

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

na posiedzeniu bez udziału stron

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 maja 2024 r.,

sprawy **D. P.**

skazanego z art. art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200a § 2 k.k. i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 26 września 2023 r., sygn. akt VII Ka 609/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bytomiu

z dnia 5 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 1856/21,

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

i art. 523 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć skazanego D. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. nie uwzględnić wniosku r.pr. E. S. o zasądzenie na jej rzecz od Skarbu Państwa wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji w imieniu skazanego D. P.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 26 września 2023 r., sygn. akt VII Ka 609/23, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bytomiu z dnia 5 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 1856/21, którym orzeczono wobec D. P. karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, za popełnienie przestępstw z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200a § 2 k.k. oraz z art. 202 § 4a k.k. Utrzymany w mocy wyrok sądu pierwszej instancji zawierał ponadto rozstrzygnięcia w przedmiocie obowiązków probacyjnych, środków karnych, przepadku dowodów rzeczowych, zwrotu dowodów rzeczowych oraz kosztów procesu.

Od wyroku sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego D. P., który zarzucił *„inne rażące naruszenia prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, mianowicie poprzez przyjęcie, że działania oskarżonego stanowiły karalną formę usiłowania podczas gdy czyn popełniony przez oskarżonego może być zakwalifikowany jedynie jako przygotowanie nieudolne, bądź usiłowanie nieudolne w celu realizacji karalnego przygotowania, które nie podlega karze, a tym samym przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej i przypisanie oskarżonemu popełnienie czynu zabronionego opisanego w przepisie art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 200a § 2 k.k.”*. W konsekwencji tak sformułowanego zarzutu obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez radcę prawnego.

Na powyższą kasację pisemną odpowiedź złożył prokurator, który wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, co implikowało konieczność pozostawienia jej bez rozpoznania.

Wskazać należy, iż zgodnie z jednoznacznym brzmieniem art. 523 § 2 k.p.k. strona może wnieść kasację na korzyść wyłącznie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Celem tego uregulowania jest

ograniczenie wpływu do Sądu Najwyższego spraw, które nie są na tyle poważne, aby uruchamiać w ich przypadku kontrolę o charakterze nadzwyczajnym. Ustawodawca przewidział jednak, że ograniczenie to nie będzie dotyczyło sytuacji, gdy strona postępowania kasację opiera na tzw. bezwzględnej przyczynie odwoławczej wskazanej w art. 439 k.p.k. (art. 535 § 4 pkt 1 k.p.k.). Ranga tego rodzaju uchybień o fundamentalnym znaczeniu powoduje bowiem, że wyrok taki nie może się ostać niezależnie od tego jaka kara została orzeczona (zob. postanowienie SN z dnia 28 lutego 2024 r., III KK 7/24).

W przedmiotowej sprawie wobec D. P. nie orzeczono kary bezwzględnego pozbawienia wolności, a w kasacji pochodzącej od obrońcy skazanego nie podniesiono zarzutów wystąpienia uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Wobec tego kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

W zaistniałych realiach procesowych, zgodnie z brzmieniem art. 530 § 2 k.p.k., właściwy organ sądu odwoławczego powinien odmówić przyjęcia kasacji, skoro zaszły okoliczności, o których mowa w art. 429 § 1 k.p.k. Ponieważ jednak kasację z naruszeniem powołanych przepisów przyjęto i nadano jej bieg, Sąd Najwyższy zobligowany treścią art. 531 § 1 k.p.k. musiał pozostawić ją bez rozpoznania, jednocześnie rozstrzygając o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego w oparciu o art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skazanego D. P.

Odnosząc się do wniosku r.pr. E. S. o zasądzenie wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji zauważyć należy, że nie zasługiwał on na uwzględnienie z dwóch powodów. Po pierwsze, ww. na etapie postępowania kasacyjnego działała jako obrońca z wyboru skazanego D. P. , o czym przekonuje załączone po wezwaniu do uzupełnienia braku upoważnienia do obrony (k. 400). Po drugie zaś, nawet gdyby występowała jako obrońca z urzędu, to i tak wynagrodzenie nie przysługiwałoby jej. Jak bowiem słusznie podnosi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sporządzenie i wniesienie niedopuszczalnego nadzwyczajnego środka zaskarżenia przez obrońcę z urzędu nie daje podstawy do przyznania wynagrodzenia za taką czynność, albowiem Skarb Państwa nie może ponosić finansowych skutków podejmowania przez podmiot fachowy czynności prawnie niedopuszczalnych (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 28 czerwca 2023

r., III KK 238/23, LEX nr 3581543 oraz postanowienie SN z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KK 271/08, OSNwSK 2008, nr 1, poz. 1710 i przywołane tam judykaty).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[J.J.]

[ms]